

Arrest

nr. 292 845 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRE, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, volgens hun verklaringen, in 2021 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D bij de Belgische ambassade te Islamabad.

1.2. Op 12 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van M.G.H., F.H. en M.M.H. een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. De aan M.G.H. gerichte beslissing is gemotiveerd als volgt:

“weigering

[...]

Aangezien de 24-jarige Afghaanse betrokkene zich samen met zijn 24-jarige echtgenote [H.F.] en hun 1-jarig kind zich bij hun 22-jarige meerderjarige Afghaanse (schoon)broer in België wensen te vestigen kunnen zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige broer i.f.v. niet-EU meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van zijn echtgenote, minderjarig kind en meerderjarige zus, van wie de humanitaire visa op 12.01.2023 eveneens geweigerd werden. Bovendien is het niet duidelijk hoeveel schoonfamilie betrokkene nog heeft en waar die zich bevinden. Zonder verklaring, noch bewijs kan ervan uitgegaan worden dat betrokkene nog schoonbroers, schoonzussen en/of schoonouders heeft die in Afghanistan wonen.

Er werden 4 bewijzen van een geldoverschrijving van de [H.Z.], de broer van de referentiepersoon, naar betrokkenen voorgelegd, respectievelijk op 02.02.2022, 06.03.2022, ???.04.2022 en 11.04.2022. Deze stortingen werden gedaan na het indienen van de visumaanvragen waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat betrokkenen op REGELMATIGE basis financiële of andere steun vanuit België verkrijgen, maar dat deze eerder werden uitgevoerd met oog op de visumaanvraag. Bovendien zijn drie van deze overschrijvingen niet aan betrokkenen gericht. Volgens de verklaringen zouden betrokkenen niet in staat zijn om zelf het geld te innen en werd het aan hun buur in Pakistan gestort. Deze verklaring is echter niet geloofwaardig. Ten eerste worden twee overschrijvingen aan een zekere [N.N.] gedaan en een andere aan [M.A.]. Waarom er aan twee verschillende personen geld werd overgeschreven, wordt niet verklaard. Ten tweede is een overschrijving wel aan betrokkenen op naam van [M.G.H.] gedaan. Met andere woorden kunnen betrokkenen wel degelijk het geld innen en is het niet duidelijk wie de andere personen zijn op de drie andere overschrijvingen zijn.

Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van regelmatige contacten met de te vervoegen (schoon)broer. Betrokkenen hebben de mogelijkheid om gesteund te worden door internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en kunnen contact onderhouden via de moderne media, hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen (schoon)broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld.

De advocaat verwijst naar de bijzondere kwetsbaarheid van mevrouw [H.F.] en citeert dat zijn cliënte als jonge vrouw erg kwetsbaar is in de Afghaanse, maar ook in de Pakistaanse samenleving, Dagelijks worden zij geconfronteerd met discriminatie en gender gerelateerd geweld. Aan het begin van de machtsovername door de Taliban werd de vrees voor de inperking van vrouwenrechten al geuit. Dit is ook het geval in de context van geweld tegen vrouwen en meisjes: Ook de vrijheid van beweging van vrouwen wordt ernstig aangetast. Zo wordt er gerapporteerd dat wanneer een vrouw zich wil verplaatsen ze dit zou moeten doen met een 'mahram' (een mannelijk familielid). [F.] zou zich dus altijd moeten verplaatsen met haar echtgenoot [M.G.]. Genoodzaakt uit angst voor de Taliban vermindert men de eigen mobiliteit als beschermingsmaatregel. Doordat ze niets meer zelfstandig kan doen, zou zijn cliënte geïsoleerd geraken. Ook in Pakistan is zijn cliënte niet veilig. Als Afghaanse vrouw is ze bijzonder kwetsbaar in de Pakistaanse samenleving. Ook beweren zij juist omwille van de bijzonder onveilige situatie in Afghanistan, de onmogelijkheid om duurzaam in Pakistan te verblijven en opdat het gezinsleven kan gewaarborgd worden en het hoger belang van het eenjarig zoontje [H.M.M.], dat zij via de Belgische ambassade te Islamabad op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet een visumaanvraag indienden om de referentiepersonen [H.Z.] en [H.B.] in België te komen vervoegen.

Verder verklaart de advocaat dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verschrikkelijk onstabiel is, er hongersnood heerst, en dat de Taliban op korte tijd Afghanistan heeft heroverd. Afghanistan wordt geteisterd door de Taliban maar tegelijkertijd ook door aanvallen van IS. In de provincie Baghlan, waar zijn cliënten afkomstig van zijn. Zijn client [H.M.G.] is hier bijzonder kwetsbaar voor als man. Nu zijn broers gevlucht zijn, heeft hij de terechte vrees om ook gedwongen gerekruteerd te worden. Zijn cliënte [H.F.] en het zoontje hebben bijgevolg de vrees dat respectievelijk haar echtgenoot en zijn vader meegenomen zou worden door de Taliban maar hebben ook de persoonlijke vrees om opnieuw, zoals in de zomer, in elkaar geslagen te worden bij weigering. Ze zijn reeds blootgesteld geweest aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM de kans is reëel dat dit opnieuw gebeurt. Als bewijs leggen ze hier enkele foto's voor. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient echter opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verklaring, enkele foto's en een verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

Zij leggen hiervoor geen concrete bewijzen voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie zoals bijvoorbeeld attesten van een ziekenhuis die aantonen dat ze daadwerkelijk verwond zijn door de Taliban, bewijzen dat ze reeds stappen hebben ondernomen om hun verblijf in Pakistan te regulariseren e.d.. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren.

Betrokkenen beroepen zich ook op artikel 8 EVRM waaronder niet alleen hun sociale relaties vallen maar ook die van hun kind. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-familie en gezinsleven. Verder stellen we wel vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. We merken op dat de aanvraag geen enkel bewijs bevat van regelmatige contacten met de te vervoegen (schoon)broer. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art.8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door een of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het verblijf van het minderjarig kind in het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat het in het hoger belang van het kind [H.M.M.] om samen met zijn ouders herenigd te worden. De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. In deze zin kunnen aanvragers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Het kind is immers bij zijn beide ouders en volgt dezelfde beslissing als beide ouders. Met andere woorden het minderjarig kind is al herenigd met de ouders. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een verblijf in het land van herkomst het belang van hun kind zou schaden. Betrokkenen halen aan dat het kind niet naar school kan gaan, maar op het moment van de visumaanvraag was niet eens één jaar oud en dus niet leerplichtig. Dit argument kan dus op dit ogenblik niet aangehaald worden als een schending van de Rechten van het kind. Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden voor de aflevering van een humanitair visum. Deze loutere beweringen en het invoeren van diverse artikels in hun aanvraag volstaan echter niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsvername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkenen om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico lopen op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De aan F.H. gerichte beslissing is gemotiveerd als volgt:

"weigering

[...]

Aangezien de 24-jarige Afghaanse betrokkene zich samen met haar 24-jarige echtgenoot [H.M.G.] en hun 1-jarig kind zich bij hun 22-jarige meerderjarige Afghaanse (schoon)broer in België wensen te vestigen kunnen zij niet genieten van de gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige schoonzus of niet-EU meerderjarige schoonbroer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat) De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar echtgenoot, minderjarig kind en meerderjarige schoonzus. van wie de humanitaire visa op 12.01.2023 eveneens geweigerd werden. Bovendien is het met duidelijk hoeveel familie betrokkene nog heeft en waar ze zich bevinden. Zonder verklaring, noch bewijs kan ervan uitgegaan worden dat betrokkene nog broers, zussen en/of ouders heeft die in Afghanistan wonen

Er werden 4 bewijzen van een geldoverschrijving van de [H.Z.], de broer van de referentiepersoon, naar betrokkenen voorgelegd. respectievelijk op 02.02.2022, 06.03.2022, 07.04.2022 en 11.04.2022 Deze stortingen werden gedaan na het indienen van de visumaanvragen waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat betrokkenen op REGELMATIGE basis financiële of andere steun vanuit België verkrijgen, maar dat deze eerder werden uitgevoerd met oog op de visumaanvraag. Bovendien zijn drie van deze overschrijvingen niet aan betrokkenen gericht. Volgens de verklaringen zouden betrokkenen

niet in staat zijn om zelf het geld te innen en werd het aan hun buur in Pakistan gestort. Deze verklaring is echter niet geloofwaardig. Ten eerste werden twee overschrijvingen aan een zekere [N.N.] gedaan en een andere aan [M.A.]. Waarom er aan twee verschillende personen geld werd overgeschreven, wordt niet verklaard. Ten tweede is een overschrijving wel aan betrokkenen op naam van [M.G.H.] gedaan. Met andere woorden kunnen betrokkenen wel degelijk het geld innen en is het niet duidelijk wie de andere personen zijn op de drie andere overschrijvingen zijn.

Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van regelmatige contacten met de te vervoegen (schoon)broer. Betrokkenen hebben de mogelijkheid om gesteund te worden door internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en kunnen contact onderhouden via de moderne media, hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen (schoon)broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld.

De advocaat verwijst naar de bijzondere kwetsbaarheid van mevrouw [H.F.] en citeert dat zijn cliënte als jonge vrouw erg kwetsbaar is in de Afghaanse, maar ook in de Pakistaanse samenleving. Dagelijks worden zij geconfronteerd met discriminatie en gender gerelateerd geweld. Aan het begin van de machtsovername door de Taliban werd de vrees voor de inperking van vrouwenrechten al geuit. Dit is ook het geval in de context van geweld tegen vrouwen en meisjes. Ook de vrijheid van beweging van vrouwen wordt ernstig aangetast. Zo wordt er gerapporteerd dat wanneer een vrouw zich wil verplaatsen ze dit zou moeten doen met een 'mahram' (een mannelijk familielid) [F.] zou zich dus altijd moeten verplaatsen met haar echtgenoot [M.G.]. Genoodzaakt uit angst voor de Taliban verminderd men de eigen mobiliteit als beschermingsmaatregel. Doordat ze niets meer zelfstandig kan doen zou zijn cliënte geïsoleerd geraken. Ook in Pakistan is zijn cliënte niet veilig. Als Afghaanse vrouw is ze bijzonder kwetsbaar in de Pakistaanse samenleving. Ook beweren zij juist omwille van de bijzonder onveilige situatie in Afghanistan, de onmogelijkheid om duurzaam in Pakistan te verblijven en opdat het gezinsleven kan gewaarborgd worden en het hoger belang van het eenzame zontje [H.M.M.] dat zij via de Belgische ambassade te Islamabad op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet een visumaanvraag indienden om de referentiepersonen [H.Z.] en [H.B.] in België te komen vervoegen.

Verder verklaart de advocaat dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verschrikkelijk onstabiel is, er hongersnood heerst, en dat de Taliban op korte tijd Afghanistan heeft heroverd. Afghanistan wordt geteisterd door de Taliban maar tegelijkertijd ook door aanvallen van IS. In de provincie Baghlan, waar zijn cliënten afkomstig van zijn. Zijn client [H.M.G.] is hier bijzonder kwetsbaar voor als man. Nu zijn broers gevlucht zijn, heeft hij de terecht vrees om ook gedwongen gerekruteerd te worden. Zijn cliënte [H.F.] en het zontje hebben bijgevolg de vrees dat respectievelijk haar echtgenoot en zijn vader meegenomen zou worden door de Taliban maar hebben ook de persoonlijke vrees om opnieuw, zoals in de zomer in elkaar geslagen te worden bij weigering. Ze zijn reeds blootgesteld geweest aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM. De kans is reëel dat dit opnieuw gebeurt. Als bewijs leggen ze hier enkele foto's voor. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient echter opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verklaring, enkele foto's en een verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

Zij leggen hiervoor geen concrete bewijzen voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie zoals bijvoorbeeld attesten van een ziekenhuis die aantonen dat ze daadwerkelijk verwond zijn door de Taliban, bewijzen dat ze reeds stappen hebben ondernomen om hun verblijf in Pakistan te regulariseren e.d. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren.

Betrokkenen beroepen zich ook op artikel 8 EVRM waaronder niet alleen hun sociale relaties vallen maar ook die van hun kind. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-familie en gezinsleven. Verder stellen we wel vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. We merken op dat de aanvraag geen enkel bewijs bevat van regelmatige contacten met de te vervoegen (schoon)broer. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art.8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende

familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door een of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het verblijf van het minderjarig kind in het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat het in het hoger belang van het kind [H.M.M.] [is] om samen met zijn ouders herenigd te worden. De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervullen noodzakelijk is. In deze zin kunnen aanvragers de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Het kind is immers bij zijn beide ouders en volgt dezelfde beslissing als beide ouders. Met andere woorden het minderjarig kind is al herenigd met de ouders. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een verblijf in het land van herkomst het belang van hun kind zou schaden. Betrokkenen halen aan dat het kind niet naar school kan gaan, maar op het moment van de visumaanvraag was niet eens één jaar oud en dus niet leerplichtig. Dit argument kan dus op dit ogenblik niet aangehaald worden als een schending van de Rechten van het kind. Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden voor de aflevering van een humanitair visum. Deze loutere beweringen en het invoeren van diverse artikelen in hun aanvraag volstaan echter niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkenen om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico lopen op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De met betrekking tot het minderjarige kind M.M.H. genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“weigering

[...]

Gelet de visumaanvragen van de ouders (visumaanvragen nr's 53774 en 53775, dd. 04/11/2019) geweigerd werden, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet bewijst dat zij niet bij [F.] haar familie terecht kunnen.

Verzoekende partij wijst erop, dat zoals [B.] en [Z.] op het CGVS hebben aangegeven, hij kampt met mentale problemen, een handicap, en hij grotendeels op de verzorging en bijstand door zijn zus, [D.] is aangewezen. Het is uitgesloten in de Afghaanse cultuur dat verzoeker zich tot zijn schoonfamilie zou wenden. Dat zou ingaan tegen de sociale mores en dergelijke transgressie zou slecht bekeken worden door de Taliban:

"Afghan households are generally large and multigenerational. It is customary for women to move in with their husbands' family at marriage. Adult children usually live in the family home of their parents or in-laws throughout their life. It is rare for married couples to move out into their own home due to economic circumstances in Afghanistan. In 2010, the average size of a household in Afghanistan was reported to be 7-8 people. Traditionally, this is made up of a husband, wife, their unmarried daughters, and their sons and sons' spouse and children.

In extended family households, three or four generations may live together. This may be in walled compounds in which small domestic units (such as couples) have their own room, but the entire extended family shares a courtyard. In these communal living spaces, all the women work together to raise, discipline and educate the children." (Cultural Atlas, Afghan Culture, Family, Household Structure, <https://culturalatlas.sbs.com.au/afghanculture/afghan-culture-family>)

Verzoeker wijst er ook op dat hij verschillende bewijzen heeft aangebracht, de erkenningen van zijn broers, de verklaringen over de Taliban die hen bleef lastigvallen, en de aanval en gewelddaden van de Taliban tegen hun woning en gezinsleden voor hun vlucht, die ertoe zouden leiden dat hij andere mensen in gevaar zou brengen door daar te verblijven.

Daarbij, verzoekers bevinden zich in Pakistan en zijn op de vlucht voor de Taliban. Het is onredelijk van verzoeker te verlangen zich terug te begeven naar Afghanistan, gelet op het feit dat de grensposten door Taliban bemand zijn, hij de Taliban vreest, zijn familieleden allen gevlucht zijn, zijn broers erkend werden en gelet op de gevaren die dit inhoudt voor zijn zus [D.] en voor zijn eigen vrouw. Hij kan en mag niet verwacht worden door verwerende partij zijn zus en vrouw terug te brengen naar een plek waar ze volgens de EUAA richtlijnen, Amnesty International, Human Rights Watch, UNAMA, het CGVS, en elke andere actor van belang een enorm groot risico op vervolging lopen. Dat is volstrekt onredelijk.

Daarenboven, verzoeker heeft met stukken uitgelegd hoe bijzonder ernstig de socio-economische situatie in Afghanistan actueel is. Zijn schoonfamilie zou nooit in staat zijn, hem, zijn vrouw, kind en zus te onderhouden.

De motivering van verwerende partij vindt geen steun in objectieve stukken en is onredelijk.

De verwerende partij stelt dat verzoeker wel op zijn naam overschrijvingen kan ontvangen omdat zijn naam op een van die transfers staat en niet die van de burens. Er moet op gewezen worden dat [Z.] en [B.H.] met een gezin en broer en zus hier te ondersteunen echt geen geld over hebben om willekeurige mensen in Pakistan financieel te ondersteunen en dat dit wel degelijk, zoals zij plausibel gesteld hebben, overschrijvingen voor hun broer, zus, schoonzus en neefje waren. Het document met verzoekers naam op is geen bewijs dat hij die som ook heeft kunnen innen.

Verzoeker wijst op de voor verwerende partij gekende informatie met betrekking tot niet-geregistreerde Afghanen in Pakistan en het feit dat zij geen toegang hebben tot bankdiensten, noch tot SIM-kaarten:

"The SDPI report informed that in the case of Afghan refugees, the following documents are required in order to open a bank account:

- A valid PoR card as proof of identity document; prior to opening an account, banks must verify the cardholder's identity through the NADRA biometric verification system.*
- Where possible, a documentary proof of source of income or expected credit in transaction.*
- If no such proof of income is provided, then the source of income is examined by a visit to the applicant's home or business location.*
- A copy of a previous bank statement from a Pakistani or foreign bank no older than six months.*
- Utility bill, rental contract etc.*
- A reference from a Pakistani citizen. 681 ACC holders and undocumented Afghans, meanwhile, are not allowed to open bank accounts, according to the June 2019 study by ADSP." (EUAA, Pakistan Situation of Afghan refugees, Country of Origin Information Report, May 2022; https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_05_EUAA_COI_Report_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees.pdf pg. 89)*

Maar verzoekers hebben in hun visumaanvraag heel duidelijk gemaakt, hoe graag zij hun familie ook zien, en hoezeer zij altijd één enkele familieenheid hebben gevormd die altijd samen onder één dak hebben gewoond, gelet op de familiale problemen met de Taliban, gelet op de prangende humanitaire situatie voor vrouwen in huidig Afghanistan, gelet op de socio-economische ramp en de impact op hun kind, is het in de eerste plaats fysieke veiligheid dat ze zoeken naast de eenheid met hun gezin. Hun vraag is niet deze naar volgehouden contact via sociale media, de klemtonen en rapporten die aan de aanvraag werden toegevoegd gaan stuk voor stuk om het humanitaire aspect van persoonlijke veiligheid, menselijke waardigheid en overlevingsmogelijkheden.

Verwerende partij kan dan ook niet gevolg waar zij stellen dat de afgifte van een humanitair visum bij ontbreken van een prangende humanitaire situatie zou neerkomen op het omzeilen van de gezinsherenigingsprocedure. Verzoekers weten dat zij bij verwerende partij geen kans maken op een visum in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en hebben heel duidelijk uitgelegd wat de prangende humanitaire situatie precies is en daarnaast gewezen op het belang van hun familiebanden met personen die zich in België bevinden en onmogelijk naar Afghanistan kunnen terugkeren.

Verwerende partij stelt dat de bescherming die via artikel 3 EVRM verleend wordt enkel kan in uitzonderlijke gevallen. Verzoeker neemt aan dat verwerende partij hiermee aanvaardt dat verzoekende partij effectief binnen de rechtsmacht in de zin van artikel 1 van het EVRM valt en een artikel 3 EVRM schending kunnen en mogen aanvoeren en de Belgische Staat bereid is in bepaalde gevallen op grond van artikel bescherming te verlenen aan personen die een humanitair visum aanvragen.

Verzoeker wijst op de extreem precaire situatie van vrouwen in Afghanistan, en het feit dat EUAA bevestigt dat het structurele geweld tegen vrouwen vervolging uitmaakt en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: "The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated." (EUAA, Country guidance: Afghanistan, January 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023> pg. 91).

Verzoekende partij meent ook dat er wel degelijk een begin van bewijs werd geleverd in verband met hun vrees voor de Taliban.

Niet enkel werd er voor de twee broers in België een uitgebreid gehoor voorzien en werden zij op basis van hun vrees voor de Taliban door Uw Raad erkend als vluchtelingen, verzoekers hebben ook consequent aangegeven welke gewelddaden zij ondergingen door de Taliban toen Baghlan door de Taliban in de zomer van 2021 werd ingenomen en hebben zij foto's en video's bezorgd van hun collectieve verwondingen. Er is geen enkele reden om die verklaringen in twijfel te trekken, maar wil verwerende partij deze verklaringen in twijfel trekken dan meent verzoeker dat er minimaal in een gehoor moet voorzien worden waarin zij kritisch kunnen bevraagd worden over het geweld dat zij onder handen van de Taliban hebben ondergaan.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

Wat betreft het hoger belang van het kind wijst verwerende partij erop dat het Kinderrechtenverdrag wat haar betreft te vaag is om toe te passen, en wordt het hoger belang van het kind beperkt tot bij de ouders verblijven.

Verwerende partij stelt verder dat artikel 3 IVRK en artikel 22bis van de Grondwet geen directe werking hebben.

Art. 3 IVRK heeft directe werking. Het VN Kinderrechtencomité heeft aangegeven in General Comment nr. 14 dat de bepaling directe werking heeft, en de bepaling is woordelijk gelijk aan artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie dat bij de toepassing van Unierecht, direct toepasbaar is, en waar rechtsonderhorigen zich direct op kunnen beroepen en dat ook al meerdere malen gedaan hebben voor Uw Raad (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14, § 6):

"(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court."

Artikel 3 IVRK bepaalt onder punt 1:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 24.2 van het Handvest bepaalt:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Een bepaling van een verdrag, artikel 3 IVRK, kan niet dermate onduidelijk en onvolledig zijn dat ze geen directe werking heeft indien een woordelijk gelijke bepaling in een ander rechtsinstrument, artikel 24.2 van het Handvest, wel voldoende duidelijk en volledig is om toegepast te worden.

Meer zelfs, ook de Vreemdelingenwet bevat een soortgelijke bepaling, artikel 12bis, §7 Vw.: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind." en ook artikel 74/13 Vw. dat voor de tweede bestreden beslissing zelfs formeel van toepassing is.

Hoe zou het mogelijk zijn dat verwerende partij artikel 12bis, §7 Vw. kan en moet toepassen bij verzoeken gezinshereniging of artikel 73/13 Vw. bij het opleggen van een terugkeermaatregel, maar artikel 3 IVRK niet zou kunnen toepassen omdat de woordelijk gelijke bepaling te vaag zou zijn en omzetting zou nodig hebben? Dat valt eenvoudigweg niet te rijmen met elkaar.

Ten tweede heeft het VN Kinderrechtencomité in een recente communicatie met betrekking tot Zwitserland standpunt ingenomen over de directe werking van het IVRK an sich.

De Zwitserse overheid betwiste de directe werking voor enkele bepalingen (in tegenstelling tot de verwerende partij die het ganse verdrag directe werking ontzegt) en het UNCRC oordeelde als volgt:

1. "6.5 The Committee takes note of the State party's arguments that the provisions of articles 2 (2), 3, 6 (2), 22 and 24 of the Convention do not provide a basis for subjective rights whose violation can be invoked before the Committee. In this regard, the Committee recalls that the Convention recognizes the interdependence and equal importance of all rights (civil, political, economic, social and cultural) that enable all children to develop their mental and physical abilities, personalities and talents to the fullest extent possible. It also recalls that the best interests of the child, as enshrined in article 3 of the Convention, is a threefold concept which is at the same time a substantive right, an interpretative principle and a rule of procedure. The Committee notes that under article 5 (1) (a) of the Optional Protocol, individual communications may be submitted against a State party to the Convention by or on behalf of individuals or groups of individuals claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in the Convention. Accordingly, the Committee considers that there is nothing in article 5 (1) (a) of the Optional Protocol to suggest a limited approach to the rights whose violation may be invoked in the individual communications procedure. The Committee also recalls that it has in the past ruled on alleged violations of the articles invoked under the individual communications mechanism" UNCRC, Views adopted by the Committee under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure concerning communication, No. 56/2018, 30 October 2020, V.A. v. Switzerland;

Zoals Desmet en Lembrechts stellen met betrekking tot deze beslissing van het CRC:

"The most notable procedural issue in V.A. v. Switzerland concerns the justiciability of the CPC's provisions. For the first time, the CRC Committee explicitly discusses in its Views the direct effect of the rights anchored in the CRC. According to the Swiss state party, Articles 2(2), 3, 6(2), 22 and 24 of the CRC are 'of a programmatic nature' and do not contain subjective rights, violations of which could be invoked before the CRC Committee (para. 4.10 of the Decision).

The CRC Committee firmly contests this view. It stresses the interdependence and equal importance of all CRC rights (CRC GC 15 (2013), para. 7; para. 6.5 of the Decision), and recalls that Article 3 of the CRC constitutes not only an interpretative principle and a rule of procedure, but also a self-executing substantive right that can be invoked before a court (CRC GC 14 (2013), para. 6). Moreover, pursuant to Article 5(1) of the CRC OP3, communications may be submitted regarding alleged violations of "any of the rights" in the CRC or its first two Optional Protocols. Finally, the CRC Committee notes that it already pronounced itself on alleged violations of these articles with respect to previous communications." E. DESMET en S. LEMBRECHTS, Case note 2021/1, 'Rights of accompanied children in asylum proceedings: the challenges of a holistic approach and high quality decision-making', <https://www.childrensrightsobservatory.nl/casenotes/casenote2021-1>

Ten derde moet erop gewezen worden dat ook de Belgische Staat het optioneel protocol aangaande de individuele klachtenprocedure bij het UNCRC ondertekende en geratificeerd heeft.

Hierin wordt verduidelijkt: "Noting that the States parties to the Convention on the Rights of the Child (hereinafter referred to as "the Convention") recognize the rights set forth in it to each child within their jurisdiction without discrimination of any kind, irrespective of the child's or his or her parent's or legal guardian's race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national, ethnic or social origin, property, disability, birth or other status".

Artikel 5 van het Optioneel Protocol stelt "1. Communications may be submitted by or on behalf of an individual or group of individuals, within the jurisdiction of a State party, claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in any of the following instruments to which that State is a party: (a) The Convention; (b) The Optional Protocol to the Convention on the sale of children, child prostitution and child pornography; (c) The Optional Protocol to the Convention on the involvement of children in armed conflict."

De Belgische Staat erkent dus de rechten van elk kind afgeleid van het IVRK binnen zijn rechtsmacht en erkent dat die rechten voldoende duidelijk zijn opdat een rechthebbende zich op een schending kan

beroepen voor het UNCRC. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom deze rechten plots de nodige duidelijkheid zouden ontberen indien men zich er voor een nationale rechtbank op zou willen beroepen.

De wetgever heeft bewust gekozen om het optioneel protocol te ratificeren.

Zelfs al zou aanvaard worden dat rechthebbenden zich niet rechtstreeks kunnen beroepen op de bepalingen van het IVRK moet het IVRK wel degelijk toegepast worden door de DVZ dat er als bestuur door gebonden is, en dienen de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het EVRM geïnterpreteerd te worden met de bepalingen van het IVRK als interpretatieve leidraad.

Zelfs al wil het bestuur aanvoeren dat de bepalingen van het VRK geen directe werking hebben en de schending ervan niet kan ingeroepen worden voor Uw Raad, houdt dit nog niet in dat verwerende partij de bepalingen als overheid niet hoort toe te passen en het op zijn minst geen interpretatieve leidraad zou vormen waar een verzoeker zich op kan en mag beroepen bij het indienen van een verzoek tot verblijfsmachtiging.

Verwerende partij miskent de aard van de verplichtingen die op haar rusten.

In het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland zet het EHRM uiteen dat het belang van het kind onder artikel 8 EVRM naast de gezinseenheid ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft:

"135. The Court notes that there is currently a broad consensus - including in international law - in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests must be paramount (see the numerous references in paragraphs 49-56 above, and in particular Article 24 § 2 of the European Union's Charter of Fundamental Rights). As indicated, for example, in the Charter, "(e)very child shall have the right to maintain on a regular basis a personal relationship and direct contact with both his or her parents, unless that is contrary to his or her interests".

136. The child's interest comprises two limbs. On the one hand, it dictates that the child's ties with its family must be maintained, except in cases where the family has proved particularly unfit. It follows that family ties may only be severed in very exceptional circumstances and that everything must be done to preserve personal relations and, if and when appropriate, to "rebuild" the family (see Gnahré, cited above, § 59). On the other hand, it is clearly also in the child's interest to ensure its development in a sound environment, and a parent cannot be entitled under Article 8 to have such measures taken as would harm the child's health and development (see, among many other authorities, Elsholz v. Germany [GC], no. 25735/94, § 50, ECHR 2000-VIII, and Marsalek v. the Czech Republic, no. 8153/04, § 71, 4 April 2006/".

Het hoger belang van het kind als ontwikkelingselement bij verwijderingsprocedures kan enkel ingeschat worden aan de hand van de leeftijd en maturiteit van het kind, de aanwezigheid van zijn ouders, zijn omgeving en ervaringen. In elk individueel geval moet het hoger belang ingeschat worden, en die taak ligt voornamelijk bij de overheid:

"138. It follows from Article 8 that a child's return cannot be ordered automatically or mechanically when the Hague Convention is applicable. The child's best interests, from a personal development perspective, will depend on a variety of individual circumstances, in particular his age and level of maturity, the presence or absence of his parents and his environment and experiences (see the UNHCR Guidelines, paragraph 52 above). For that reason, those best interests must be assessed in each individual case. That task is primarily one for the domestic authorities, which often have the benefit of direct contact with the persons concerned. To that end they enjoy a certain margin of appreciation, which remains subject, however, to a European supervision whereby the Court reviews under the Convention the decisions that those authorities have taken in the exercise of that power (see, for example, Hokkanen v. Finland, 23 September 1994, § 55, Series A no. 299-A, and Kutzner, cited above, §§ 65-66; see also Tiemann v. France and Germany (dec.), nos. 47457/99 and 47458/99, ECHR 2000-IV; Bianchi, cited above, § 92; and Carlson, cited above, § 69). "

Het bestuur moet een diepgaand onderzoek doen van de ganse familiesituatie, en alle factoren die betrekking hebben op de feitelijke, emotionele, psychologische, materiële en medische omstandigheden:

"139. In addition, the Court must ensure that the decision-making process leading to the adoption of the impugned measures by the domestic court was fair and allowed those concerned to present their case fully (see Tiemann, cited above, and Eskinazi and Chelouche v. Turkey (dec.), no. 14600/05, ECHR 2005-XIII). To that end the Court must ascertain whether the domestic courts conducted an in-depth examination of the entire family situation and of a whole series of factors, in particular of a factual, emotional, psychological, material and medical nature, and made a balanced and reasonable assessment of the respective interests of each person, with a constant concern for determining what the best solution would be for the abducted child in the context of an application for his return to his country of origin (see Maumousseau and Washington, cited above, § 74)."

Zoals uit bovenstaande argumenten blijkt heeft verwerende partij verzuimd een dergelijke inschatting te maken.

Verzoeker heeft aangevoerd en met stukken onderbouwd dat zij een vrees hebben voor de Taliban, dat er hongersnood en een socio-economische ramp heerst in Afghanistan met verwoestende impact specifiek op kinderen, en dat er geen toegang is tot onderwijs in Pakistan.

Verwerende partij antwoordt enkel laconiek dat het zoontje van verzoeker nog niet leerplichtig is. Als het zoontje groeit en overleeft, maar dat is onzeker, dan zal hij wel degelijk leerplichtig worden. Verwerende partij is verplicht om rekening te houden met niet enkel de onmiddellijk gevolgen van een beslissing, maar ook met latere gevolgen op het kind, in zoverre deze niet hypothetisch zijn, en dat zijn ze in casu niet.

Verwerende partij heeft geen enkele rekening gehouden met de uitgebreid aangetoonde economische rampspoed in Afghanistan en de impact die dit op verzoekers zoon zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

2. Verwerende partij stelt dat verzoeker begin van bewijs moet voorleggen dat zij hun verblijf in Pakistan regulariseren. Verzoekers kunnen geen negatief bewijs leveren. Zij hebben evenwel aangetoond in hun verzoek tot humanitair visum dat zij geen toegang hebben tot effectieve bescherming in Pakistan. Ook toegang tot gezondheidszorg is op zijn best precair te noemen en houdt een risico in met betrekking tot arrestatie en refolement naar Afghanistan.

Verzoekster meent dat dit onredelijk is als motivering.

Verzoekster wijst op algemene communicatie van de Belgische ambassade te Islamabad met betrekking tot visumaanvragen door Afghaanse onderdanen waaruit blijkt dat de Belgische overheid op de hoogte is dat een verblijf in Pakistan zonder visum onwettig is en een deportatierisico naar Afghanistan inhoudt:

"Geachte,

Deze Ambassade raadt reizen en/of verblijf in Pakistan zonder paspoort en visum ten zeerste af.

Zonder visum zijn deze mensen illegaal in Pakistan, lopen zij het risico te worden uitgezet als zij door de politie worden aangehouden en komen zij in ernstige problemen op de dag dat zij het land legaal willen verlaten" (stuk 5).

Maar ook:

"Situation in Afghanistan - important information

Dear Madam, Sir,

Thank you for your message. If you have any questions about the conditions of entry and stay in Belgium in the context of the current situation in Afghanistan, you will find the answer below.

Asylum

According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad.

Humanitarian visa

Applications submitted electronically will not be processed. Applications submitted in accordance with the procedure described here are examined by the Immigration Office (www.dofi.fgov.be).

There is no right to obtain a humanitarian visa. Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger). We cannot respond to applications in which the specific reason for your request is not sufficiently outlined.

If you are currently outside Afghanistan, we advise you to contact the UNHCR or the competent authorities in your country of residence. " (stuk 6, [...])

In verzoekers dossier werd er door de Belgische ambassade ook gesteld dat zij niet kunnen tussenkomen in pogingen om een visum te krijgen voor Pakistan.

De informatie die Myria heeft voor Pakistan is dat als Afghanen al een visum kunnen krijgen voor Pakistan dit een visum is dat maximum 1 jaar geldig is:

"Voor zij die een visum verkrijgen is de maximale geldigheidsduur van het visum 1 jaar, met een ononderbroken verblijf van maximum van 60 dagen. - Om de reguliere verblijfsstatus te behouden, moeten ze elke 60 dagen terugkeren naar Afghanistan (of een verlenging van het visum aanvragen, een procedure die meestal 'hangende' blijft maar toch een impliciete status aan de aanvrager verleent). Meestal is dit via de Torkhamgrenspost, om dan terug te keren naar Pakistan. - Na 1 jaar is het erg moeilijk om dit visum te verlengen. Heel soms is het mogelijk voor een maximumperiode van 30 dagen. - Vroeger konden diplomatieke posten de binnenkomst in Pakistan faciliteren voor bepaalde bij naam genoemde personen (bijvoorbeeld voor gezinsherenigingsdoeleinden), via een mechanisme van "safe passage", maar dit werd stopgezet sinds 8 augustus 2022. (Bijkomende informatie Myria ; voor zover wij weten heeft de diplomatieke post in Islamabad nooit de toegang tot Pakistan kunnen faciliteren via dit mechanisme, in het kader van een procedure gezinshereniging)." (stuk 7)

UNHCR stelt in dat document dat zij sinds januari 2022 geen bescherming meer mogen verlenen aan Afghanen in Pakistan en dat Afghanen in Pakistan zonder die bescherming detentie riskeren:

"Pakistani authorities have been largely accepting the Asylum-Seeker Certificate as a document to ensure legal stay, protection from refoulement, freedom of movement and mitigate risk of arrest and detention. However, since January 2022, pursuant to a Note Verbale issued by the Ministry of Foreign Affairs advising UNHCR to discontinue the issuance of Asylum-seeker Certificates and refer all asylum applications to the Ministry of Interior and Ministry of Foreign Affairs, UNHCR has ceased its issuance while registration activities are ongoing with the focus on individuals facing heightened protection risks. As a result, those persons registered with UNHCR, however holding no documentation to attest their status, could be at risk of arrest and detention." (stuk 7).

Er is geen enkele aanwijzing dat verzoekers haar verklaring, dat ze geen verblijfsrecht kan verkrijgen in Pakistan, en er in precair verblijf gedwongen is, niet zou kloppen. Verzoekende partij kan natuurlijk geen negatief bewijs leveren. Ze kan niet aantonen niet over een verblijfsrecht in Pakistan te beschikken.

Verzoekende partij heeft dit overigens onderbouwd in haar verzoek om een humanitair visum met stukken, nl. een EUAA rapport dat duidelijk de uitdagingen qua verblijf en bescherming tegen deportatie/refoulement in Pakistan voor Afghanen in kaart brengt:

"Apart van de feitelijke omstandigheden, heeft mijn cliënte ook op juridisch vlak geen toekomst in Pakistan. Afghaanse vluchtelingen kunnen eerst en vooral de Pakistaanse nationaliteit niet verkrijgen. Maar [D.] kan ook geen aanspraak maken op een (duurzaam) verblijfsstatuut. Zonder "Proof of registration" - waaraan een aantal beperkte rechten worden gekoppeld maar die nu niet meer worden uitgegeven- heeft mijn cliënte immers helemaal geen rechten in Pakistan."

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing zelf naar rapporten van het Europese Asielagentschap EUAA, dus kan er verwacht worden dat zij op de hoogte is van de rapporten van deze organisatie. Er zijn immers updates van het rapport van 2020 voorhanden waaruit blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, toegang tot bankdiensten (en dus overschrijvingen vanuit België te incasseren) en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

"A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)"

"Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities." (Ibid, pg 22).

"In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semistructured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that 'the police or security authorities can penetrate your space anytime'." (Ibid, pg 40)

De schattingen van Afghanen zonder registratie in Pakistan bedraagt tussen de 500 000 en 775 000 personen. De mogelijkheden om wel gedocumenteerd te geraken zijn bijzonder beperkt en de documentatie biedt dan nog geen verblijfsrechtelijke bescherming tegen refoulement.

De vraag is waarom verzoekende partij die na augustus 2021 in Pakistan is gekomen om een visumaanvraag in te dienen zich in een andere situatie zou bevinden?:

"Two UNHCR publications from January 2022 estimated the number of undocumented Afghans (i.e. those who are neither registered refugees nor ACC cardholders) at around 500 000 or even 775 000. (...)

Undocumented Afghans may approach UNHCR for a Refugee Status Determination (RSD) procedure and be registered as asylum-seekers and issued an asylum-seeker certificate which grants them protection from refoulement 391 on a temporary basis, 'although this is not always understood or respected by security forces'. 392 RSD was conducted by UNHCR on a wider scale until 2015 and at the time 'constituted a viable tool for undocumented Afghans to receive asylum-seeker and de facto refugee status'. However, after a policy change in 2016-17, the RSD pathway narrowed for undocumented Afghans. According to a UNHCR source, 3 011 Afghans were registered as asylum-seekers as of October 2020. 393 UNHCR has been continuing to issue unspecified numbers of asylum-seeker certificates to newly arrived Afghans as of November 2021. It has been noted that the Government of Pakistan 'has issued few official statements about what will happen to the Afghans who arrived amid the crisis' following the Taliban takeover and that UNHCR was still negotiating with the Government of Pakistan about the rights of asylumseekers.394 Undocumented Afghans (including those holding an Afghan passport or the tazkera) who do not have Government of Pakistan- or UNHCR-issued documents are 'in breach of the Foreigners Act, 1946 and are liable to arrest, detention and deportation'." (Ibid, pg 58).

Er heerst een anti-Afghaans sentiment onder de Pakistaanse bevolking hetgeen leidt tot er[g] restrictieve maatregelen ten opzichte van nieuwe Afghaanse vluchtelingen, die riskeren gedeporteerd te worden naar Afghanistan:

"In August 2021, Helen Dempster and her co-authors stated in a CGD Policy Blog entry that the Government of Pakistan had already taken a tougher stance on Afghan refugees a few months before the Taliban's return to power.219 According to a September 2021 media article, prime minister Imran Khan had already consulted with Iranian president Raisi in early July 2021 and highlighted the 'serious repercussions' 220 of an influx for both countries.221 An undisclosed senior government official reportedly confirmed that both Imran Khan and Raisi planned on dealing with Afghan refugees by using the 'Iranian model',222 which refers to the strategy of providing temporary refuge to Afghans in camps along the border with Afghanistan 223. Dempster and her co-authors similarly mentioned Pakistan's

intention to shelter all newly arriving refugees in border camps.²²⁴ Following the Taliban takeover in August 2021, Pakistan reportedly voiced ambivalence about accepting Afghan refugees and has not offered an official welcome.²²⁵ In spite of eyewitness reports of a continuous flow of people from newly Taliban-controlled Afghanistan entering Pakistan through the official Spin Boldak-Chaman border crossing, Pakistan's interior minister stressed that these were not refugees, but rather '4 000 Afghans [...] with valid travel documents' ²²⁶.(For more information on this subject, please see section 2.3.4 Cross-border movement). Media articles also reported on statements by Pakistani government officials saying they would not allow Afghan refugees into the country,²²⁷ on protests by Sindhi ethnic parties pressuring the federal government not to allow Afghan refugees into Sindh province,²²⁸ on the deportation of newly arrived Afghan refugees (reportedly 965 Afghans from Quetta and 1 486 from Karachi and Lasbela as of October 2021),²²⁹ and on the closure of makeshift camps of newly arriving Afghans by authorities ²³⁰. In August 2021, Dempster and co-authors assumed that the predicted new influx of Afghan refugees might have negative effects on Afghans already residing in Pakistan, 'who have been used as a political bargaining chip for decades'."

"Following the government change in Kabul in August 2021, many Afghans have entered Pakistan, leading to a renewed escalation of the refugee issue. Although police harassment has decreased slightly in recent years, authorities are now more vigilant again due to the influx of new arrivals. Mudassar M. Javed explained that security-related incidents have also increased and the number of attacks in Pakistan has risen again. Security checks have been tightened in some areas in Khyber Pakhtunkhwa and Balochistan."

"While some sources stated that Afghans have limited access to the formal labour market, other sources indicated that Afghans have no access to the formal labour market at all."

"The SDPI report informed that in the case of Afghan refugees, the following documents are required in order to open a bank account:

- A valid PoR card as proof of identity document; prior to opening an account, banks must verify the cardholder's identity through the NADRA biometric verification system.
- Where possible, a documentary proof of source of income or expected credit in transaction.
- If no such proof of income is provided, then the source of income is examined by a visit to the applicant's home or business location.
- A copy of a previous bank statement from a Pakistani or foreign bank no older than six months.
- Utility bill, rental contract etc.
- A reference from a Pakistani citizen. 681 ACC holders and undocumented Afghans, meanwhile, are not allowed to open bank accounts, according to the June 2019 study by ADSP." (EUAA, Pakistan Situation of Afghan refugees, Country of Origin Information Report, May 2022; https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_05_EUAA_COI_Report_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees.pdf pg. 89)

Verwerende partij houdt geen rekening met de informatie die werd aangedragen in het dossier en de objectieve rapporten die werden aangedragen en de actualisering ervan waar ze weet van had moeten hebben. De motiveringsplicht wordt geschonden.

3. Verwerende partij verwijst wel naar wat verzoekende partij heeft aangevoerd over de schending van haar rechten als vrouw in Afghanistan en het gevaar dat zij loopt in Afghanistan, maar formuleert hier geen enkel antwoord op.

Er werd geen enkel antwoord geformuleerd over haar veiligheid, fysieke en psychische integriteit als vrouw, specifiek dan als alleenstaande vrouw van wie de overgrote meerderheid van haar gezin in België is, t.o.v. de Talibanregering.

Verzoekster had nochtans een uitgebreide argumentatie opgenomen hierover in het verzoek en in aanvullende brieven aan verwerende partij hierover.

Zoals hierboven bevestigd geeft de Belgische ambassade te Islamabad ook aan dat één van de richtpunten voor humanitaire visumaanvragen voor Afghanen eruit bestaat dat het gevaar en de persoonlijke veiligheid in Afghanistan moet beargumenteerd worden.

Het is een fundamenteel motiveringsgebrek dat daar geen antwoord op geboden wordt in de bestreden beslissing.

Ook hier kan verzoekende partij wijzen op de meest recente EUAA richtlijnen die voor verwerende partij blijkbaar gekend zijn. EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: "The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, wellfounded fear of persecution would in general be substantiated." (EUAA, Country guidance: Afghanistan, January 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023> pg. 91).

Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij hier geen antwoord op formuleert, terwijl het vervolgen van vrouwen als groep in Afghanistan toch alleszins een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Als verzoekende partij omstandigheden aanvoeren die aantonen dat directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Het maakt ook een schending uit van verzoekster haar recht op een privéleven en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster is sinds de val van de Afghaanse republiek in de wettelijke onmogelijkheid om nog toegang te krijgen tot onderwijs, tot de arbeidsmarkt, kan en mag zich niet vrij verplaatsen in de openbare ruimte, kan en mag niet protesteren, kan moeilijk gezondheidszorg krijgen (dit mag enkel door een vrouwelijke arts en die zijn er niet meer), en heeft geen enkele mogelijkheid om haar rechten als vrouw af te dwingen voor een rechtbank. Ze riskeert bij het naar buiten gaan dagelijks geweld en ziet zich een gevangene waar ze verblijft.

Dit maakt een inmenging uit in haar recht op fysieke en psychische integriteit zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij maakt geen proportionaliteitsafweging waarbij wordt afgewogen wat het belang is voor de Belgische staat te beletten dat verzoekster aan deze structurele en onverdraagbare repressie ontsnapt.

Verwerende partij schendt artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster had ook aangegeven dat zij geen overlevingsmogelijkheden hebben in Afghanistan, dat er een extreme socio-economische situatie heerst die levensbedreigend is. Verzoekende partij had dit ondersteund met stukken en rapporten. Verwerende partij heeft hier geen enkel antwoord op geformuleerd.

4. Verwerende partij heeft aan [F.] blijkbaar ook niet de volledige beslissing betekend. De zin "Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privéfamilie en gezinsleven Voor de Minister: [L.J.], Attaché *** Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo", doet niet enkel vermoeden dat niet de volledige motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing, getuige de zin die middenin wordt afgebroken en de onvolledige motivering, maar dat verwerende partij dit ook weet, gelet op de vermelding dat de tekst zou ingekort zijn en daarop opnieuw een onvolledige zin en halverwege afgebroken woord.

Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht en maakt een onherstelbaar gebrek uit van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft het administratief dossier opgevraagd bij de dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar kreeg enkel het administratief dossier voor [M.G.] en niet voor [D.] en [F.]. Verzoeker heeft daarop de dienst Openbaarheid van bestuur ook nog eens om deze dossiers gevraagd (stuk 8) en bij uitblijven van een antwoord dit ook gevraagd aan de dienst Humanitaire Visa van verwerende partij (stuk 9). Het administratief dossier werd echter tot op vandaag, de laatste dag van de beroepstermijn, niet overgemaakt.

Verzoekende partij haar rechten van verdediging werden geschonden. Er werd haar een onvolledige beslissing betekend en ze kreeg geen toegang tot het administratief dossier en is dan ook niet zeker op welke gronden de bestreden beslissing genomen werd.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht.

Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

F.K. haar bemerking dat zij niet in het bezit werd gesteld van de volledige tekst van de aan haar gerichte beslissing laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder in gebreke bleef een formele motivering te voorzien. Er is louter sprake van een gebrek in de kennisgeving van deze beslissing.

Er moet evenwel worden aangegeven dat de volledige tekst van de tweede bestreden beslissing in het door verweerder neergelegde administratief dossier is opgenomen, zodat haar raadsman in elk geval de mogelijkheid had om kennis te nemen van de tekst van de tweede bestreden beslissing in zijn integraliteit. De Raad merkt ook op dat de paragrafen die ontbraken in de akte die F.K. werd ter kennis gebracht identiek zijn aan deze die zijn opgenomen in de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen en dat verzoekers over de volledige motivering van de ten aanzien van M.G.H. genomen beslissing beschikten, zodat zij, op die wijze, al kennis hadden van de zienswijze van verweerder omtrent de problematiek die F.K. en haar echtgenoot gezamenlijk inriepen ter onderbouwing van hun visumaanvraag. Ter terechtzitting werd aan de advocaat van verzoekers ook de mogelijkheid geboden om eventuele bijkomende grieven inzake de paragrafen in de tweede bestreden beslissing die niet stonden vermeld in de, via de Belgische ambassade, ter kennis gebrachte akte aan te voeren. Verzoekers' raadvrouw gaf ter terechtzitting uitdrukkelijk aan van deze mogelijkheid geen gebruik te willen maken. De rechten van verzoekers werden derhalve gevrijwaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissingen niet deugdelijk is of niet is gesteund op een correcte feitenvinding voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het staat niet ter discussie dat verzoekers, op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, geen recht op enig verblijf kunnen laten gelden en verweerder verzochten om gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft in de eerste en tweede bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoekers hun aanvraag niet kan worden ingewilligd omdat er *“niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen”*. Verzoekers betwisten de

correctheid en de redelijkheid van de verschillende overwegingen die verweerder ertoe brachten tot dit besluit te komen.

Allereerst stellen verzoekers dat verweerder verkeerdelijk stelt dat er geen bewijs voorligt dat zij niet bij de familie van F.H. in Afghanistan terecht kunnen. Zij gaan hierbij schijnbaar uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin deze overweging niet kan worden teruggevonden. Verweerder heeft geenszins gesteld dat verzoekers een beroep kunnen of moeten doen op F.H. haar familieleden. Hij heeft louter geduid niet te kunnen aannemen dat verzoekers familiaal geïsoleerd zouden zijn wanneer zij niet naar België kunnen reizen, aangezien ze in elkaars gezelschap zijn, er nog een meerderjarig familielid bij hen verblijft en er geen bewijs werd voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat er geen “*schoonbroers, schoonzussen en/of schoonouders*” van M.G.H. in Afghanistan verblijven. Verweerder heeft dus nergens gesteld te verwachten dat verzoekers voor opvang een beroep doen op F.K. haar familieleden in Afghanistan.

Bovendien moet worden gesteld dat verzoekers, door een citaat uit een cultuuratlas in hun verzoekschrift op te nemen waarin op algemene wijze wordt uiteengezet wat de samenstelling is van een gemiddeld huishouden in Afghanistan, ook geenszins aantonen dat, zo nodig, geen beroep kan worden gedaan op hulp van de verwanten van F.K. Verzoekers hun bewering dat eerste verzoeker mentale problemen heeft en hij hierdoor de bijstand van zijn meerderjarige zus, D.H., nodig heeft leidt niet tot een ander besluit. Er liggen trouwens ook geen medische stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat M.G.H. ernstige mentale problemen heeft. Het feit dat M.G.H. zelf een gezin stichtte en als hoofd van dit gezin met zijn gezinsleden naar Pakistan afreisde om visa aan te vragen vormt een indicatie dat de voorgehouden psychische problemen hem niet verhinderen om te functioneren en bepaalde verantwoordelijkheden op zich te nemen.

Verzoekers betogen dat twee broers van M.G.H. in België reeds werden erkend als vluchteling en dat zij aangaven dat de Taliban hen steeds bleef lastigvallen. Zij voeren aan dat dan ook niet kan worden verwacht dat zij andere personen in gevaar brengen door bij hen te verblijven en dat zij via een grenspost, waar zich leden van de Taliban bevinden, zullen terugkeren naar Afghanistan. Zij verliezen hierbij schijnbaar uit het oog dat de twee broers van M.G.H. verklaarden te zijn gevlucht uit Afghanistan omdat zij vreesden te worden gerekruteerd door de Taliban om te strijden tegen de overheid en nu de Taliban aan de macht is niet blijkt dat een dergelijke problematiek zich nog zou voordoen, zodat geenszins dient te worden aangenomen dat M.G.H. – laat staan zijn echtgenote, zijn zus of een twee jaar oud kind – wordt geviséerd door de Taliban. Verweerder handelde dan ook niet kennelijk onredelijk door te overwegen dat verzoekers’ verklaringen, enkele foto’s en een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst het slachtoffer dreigen te worden van foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft er, inzake de toestand in verzoekers’ land van herkomst, evenzeer, op goede gronden, op gewezen dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch is gewijzigd. Hij heeft, met verwijzing naar een landenrapport, uiteengezet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoekers betogen dat zij ook de socio-economische situatie in Afghanistan aanvoerden en het niet vaststaat dat de schoonfamilie van M.G.H. in hun onderhoud kan voorzien. Wederom moet worden opgemerkt dat verweerder nergens heeft gesteld dat hij verwacht dat verwanten in Afghanistan in het onderhoud van verzoekers voorzien. Hij heeft wel aangegeven dat zij de mogelijkheid hebben om te worden gesteund door hun familie in België via internationale geldtransfers, waarbij een beroep kan worden gedaan op operatoren zoals Western Union en Moneygram. Verzoekers bewijzen niet dat dit standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. Zij zetten slechts uiteen niet akkoord te gaan met verweerders visie dat niet vaststaat dat M.G.H. in Pakistan een beroep dient te doen op derden om financiële steun te ontvangen. Dit impliceert niet dat verweerder de slechte socio-economische situatie in Afghanistan had dienen te weerhouden als een humanitaire reden die de afgifte van een visum type D had kunnen verantwoorden. Er dient ook te worden aangegeven dat het niet is vereist om in Pakistan over een bankrekening te beschikken om geldsommen te kunnen ontvangen, zodat de uitvoerige uiteenzetting van verzoekers omtrent de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een bankrekening te kunnen openen in dat land niet relevant is.

Het feit dat verzoekers hebben laten verstaan dat zij graag bij de bloedverwanten van M.G.H. in België zouden wonen, omdat zij voordien in Afghanistan ook op éénzelfde locatie verbleven, houdt niet in dat verweerder in casu kennelijk onredelijk optrad door dit gegeven niet als een reden te zien die de afgifte

van visa kan verantwoorden. M.G.H. en F.K. hebben een eigen gezin gesticht en leven reeds vele jaren gescheiden van de twee broers van M.G.H. en de ouders en de minderjarige broer en zus van M.G.H. opteerden ervoor om, zonder verzoekers, naar België te emigreren. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verzoekers nog een gezin vormen met deze personen. Van meerderjarige kinderen die zelf een gezin hebben kan daarenboven worden verwacht dat zij een leven kunnen opbouwen zonder dat zij hiervoor moeten samenleven met hun ouders of verwanten in zijlijn.

Verzoekers erkennen dat zij niet in aanmerking komen voor een gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en stellen dat zij deze procedure niet willen omzeilen. Zij tonen met deze uiteenzetting niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er geen afdoende bijzondere humanitaire omstandigheden bestaan die kunnen rechtvaardigen dat hen toch visa zouden worden toegestaan.

Waar verzoekers lijken te willen voorhouden dat de situatie waarin vrouwen in Afghanistan actueel dienen te leven een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een visum type D kan rechtvaardigen geven zij aan een ander standpunt te verdedigen dan verweerder die stelde geen *“afdoende bijzondere”* humanitaire omstandigheden te weerhouden. Er blijkt niet dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is. Verzoekers volgen in hun betoog zou immers impliceren dat aan alle vrouwen in Afghanistan een visum dient te worden toegestaan om zich te kunnen vestigen in het Rijk, om op die wijze te kunnen ontsnappen aan de in hun land van herkomst geldende normen en regels.

Verzoekers' betoog dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming is niet dienend, daar een onderzoek inzake een dergelijke nood zich slechts opdringt ten aanzien van personen die onder verweerders rechtsmacht vallen en dit is in voorliggende zaak niet het geval. F.K. wordt ook begeleid door haar echtgenoot, zodat een relaas omtrent de situatie van de alleenstaande vrouw niet nuttig is. Daarenboven zijn M.G.H en M.M.H. geen vrouwen, zodat de levensomstandigheden van de vrouw in Afghanistan bezwaarlijk als relevant kan worden beschouwd wat hen betreft.

Verzoekers stellen ook dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door ervan uit te gaan dat het mogelijk is een bewijs voor te leggen waaruit zou blijken dat zij hun verblijfstoestand in Pakistan niet kunnen regulariseren. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift uitvoerig de gronden uiteenzetten op basis waarvan zij menen dat het aannemelijk is dat zij in Pakistan niet over een verblijfstitel kunnen beschikken. Zij tonen hiermee echter niet aan dat verweerder onterecht motiveerde dat zij bij hun aanvraag tot afgifte van een visum type D geen bewijzen aanbracht die toelaten te besluiten dat zij in Pakistan geen aanspraak kunnen maken op een duurzaam verblijfsstatuut en in dat land geen rechten kunnen laten gelden. De Raad benadrukt dat het aan de vreemdeling die een visum op humanitaire gronden wenst te verkrijgen is om zijn argumentatie met passende stukken te onderbouwen. Het is niet aan verweerder om, indien er geen passende stukken voorliggen, aan te tonen dat een relaas *“niet zou kloppen”*. Verzoekers' betoog dat hun raadsman voorheen reeds verwees naar een verslag waarin op algemene wijze de situatie van Afghaanse vluchtelingen wordt beschreven laat hier niet anders over denken. Verweerder heeft tevens aangegeven geen beletsel inzake een verblijf in Afghanistan te weerhouden, zodat verzoekers' grief omtrent eventuele problemen in Pakistan, in ieder geval, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden, blijkt niet.

3.2.3. Er wordt daarnaast ook niet aannemelijk gemaakt dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid of enig relevant gegeven onterecht niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. In zake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijzen verzoekers naar de beperkingen voor vrouwen om in Afghanistan toegang te krijgen tot onderwijs, de arbeidsmarkt en medische zorg en voeren zij de belemmeringen aan om te protesteren of rechten af te dwingen bij een rechtbank. Zij wijzen ook op de moeilijkheden die vrouwen ondervinden om zich vrij te verplaatsen en het risico op geweldpleging in Afghanistan. Zij betogen dat dit aspecten van hun privéleven zijn die in het gedrang zijn en die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. De Raad dient echter te

benadrukken dat artikel 1 van het EVRM de Staten die partij zijn bij dit verdrag er slechts toe noopt om de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de eerste titel van dit verdrag te verzekeren ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht ressorteren. Verzoekers ressorteren evenwel niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat en hun stelling dat in Afghanistan of Pakistan bepaalde aspecten van het privéleven worden miskend laat dan ook niet toe te oordelen dat verweerder hiervoor verantwoordelijk kan worden gesteld of dat verweerder de verplichting heeft om de vermelde inbreuken op het privéleven in die landen tegen te gaan. Het EVRM is niet van toepassing op handelingen van derde staten die geen verdragspartij zijn en is evenmin een middel dat de verdragspartijen oplegt om de standaarden vooropgesteld in het EVRM aan derde niet-verdragspartijen op te leggen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 6 - 8). Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat verweerder, ingevolge hun toelichting dat de fysieke en psychische integriteit van vrouwen in Afghanistan in gevaar zijn, een proportionaliteitstoetsing in het raam van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Er moet ook nogmaals worden benadrukt dat M.G.H. en M.M.H. geen vrouwen zijn en dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat vader, moeder en kind van elkaar worden gescheiden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.5. Het gegeven dat verzoekers menen dat de levensomstandigheden van vrouwen in Afghanistan kunnen worden beschouwd als strijdig met artikel 3 van het EVRM houdt niet in dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen voormelde verdragsbepaling heeft geschonden. Opnieuw moet worden gesteld dat een bepaling van het EVRM slechts nuttig kan worden ingeroepen door een persoon die ressorteert onder de rechtsmacht van een van de Staten die partij zijn bij dit verdrag en dit is in casu niet het geval.

De constatacie dat verweerder schijnbaar verkeerdelijk heeft gemeend dat artikel 3 van het EVRM ook dienstig kan worden ingeroepen door vreemdelingen die niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat vallen laat de Raad niet toe om te concluderen dat deze verdragsbepaling van toepassing is en om de bestreden beslissingen te vernietigen op grond van een te ruime interpretatie van een verdragsbepaling die hoe dan ook niet speelt. Tot een schending van artikel 3 van het EVRM, die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen, kan bijgevolg niet worden besloten.

3.2.6. Verzoekers zetten nog uitvoerig uiteen op welke gronden zij menen dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben. Zij voeren ook aan dat, gelet op de voorgehouden directe werking van de verdragsbepalingen, moet worden aangenomen dat een kind dat onder de rechtsmacht van de Belgische Staat valt de rechten die zijn vervat in het Kinderrechtenverdrag dienstig kan aanvoeren. Los van het feit dat verzoekers' visie dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) en hieromtrent ook anders werd geoordeeld door de grondwetgever bij het overnemen van zekere bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Grondwet (cf. *Parl.St.* Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 29), moet worden gesteld dat de minderjarige M.M.H. niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat valt. Artikel 2.1. van het Kinderrechtenverdrag bepaalt evenwel uitdrukkelijk dat de Staten die partij zijn bij dit verdrag de in dit verdrag beschreven rechten, zonder discriminatie, eerbiedigen en waarborgen voor ieder kind "onder hun rechtsbevoegdheid". Er wordt niet aangetoond dat verzoekers, nu hun kind niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat valt, zonder meer een beroep kunnen doen op al de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en op de Belgische Staat de verplichting zou rusten om te onderzoeken of een kind dat met de beide ouders in een ander land verblijft geen betere levensomstandigheden zou hebben indien het in het Rijk zou verblijven. In artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag wordt slechts gesteld dat aanvragen van een kind of van zijn ouders om met het oog op gezinshereniging het land binnen te komen met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld dienen te worden. Er is dus geen sprake van een recht op gezinshereniging en in casu is er ook geen sprake van een ouder die een minderjarig kind wil vervoegen of omgekeerd. Verzoekers' beschouwingen inzake de veiligheidssituatie, de hongersnood en de socio-economische toestand in Afghanistan laten hierover niet anders denken. Verweerder heeft trouwens, zoals reeds gesteld, verwezen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en opgemerkt dat M.G.H., de vader van M.M.H., steun kon ontvangen van zijn verwanten in België. Verweerder heeft ook opgemerkt dat M.M.H., gelet op de leeftijd van dit kind, nog niet leerplichtig is en de aangevoerde problematiek betreffende scholing van dit kind dus heden geen reden kan vormen om visa toe te staan. Verzoekers laten verstaan een andere zienswijze te hebben, maar tonen hiermee niet

aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door de actuele situatie in aanmerking te nemen en niet uit te gaan van eventuele toekomstige, hypothetische, problemen wat betreft de onderwijsmogelijkheden.

De beschouwingen van verzoekers omtrent de bijzondere aandacht die verweerder moet hebben voor het hoger belang van het kind bij het beoordelen van een aanvraag tot gezinshereniging en bij het nemen van verwijderingsmaatregelen zijn in voorliggende zaak niet dienstig. De bestreden beslissingen vormen immers geen antwoord op een aanvraag tot gezinshereniging en zijn geen verwijderingsmaatregelen.

Tot het bestaan van een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van de schending van enige norm die verweerder verplicht het hoger belang van het kind in aanmerking te nemen, die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen, kan niet worden besloten

3.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht kan het volstaan aan te geven dat verzoekers in gebreke blijven om aan te tonen op basis van welke bepaling zij menen dat er een verplichting bestond om hen te horen. De bestreden beslissingen vormen een antwoord op de door verzoekers ingediende verzoeken tot afgifte van een visum type D en zij hadden hierbij de mogelijkheid om alle door hen dienstig geachte inlichtingen of stukken bij te brengen. In dit geval speelt er geen hoorplicht, laat staan een hoorrecht. Tevens merkt de Raad op dat verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek dat zij dienden te worden gehoord indien verweerder twijfels had omtrent hun wedervaren met de Taliban in het verleden, aangezien verweerder ook wees op de ondertussen veranderde situatie in Afghanistan.

3.2.8. Verzoekers' uiteenzetting laat voorts ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK